

Josep, el fuster, espòs de la Verge Maria

Comencem el mes de maig fent memòria de Sant Josep Obrer. Veient Jesús, exclamaven els seus paisans de Natzaret: “No és el fill del fuster? No és la seva mare Maria...?” i no volien creure-hi.

Maria i Josep, dos cors humans plens de Déu fins a vessar, units en el seu lliurament total a Déu i en la dedicació a la formació humana de Jesús.

Demanem, per intercessió de tots dos, el pa per a cada família, el treball per a guanyar-lo, i l'amor i l'harmonia entre els esposos, perquè cada família sigui un tros de cel a la terra.

El festeig de Maria i Josep

Josep no va ser un vell, protector de la castedat de Maria, sinó un jove de perfecció interior extraordinària, en plena sintonia de sentiments amb Maria. L'Esperit Sant hauria suscitat en tots dos l'ideal de la virginitat, que va quallar en el projecte compartit de vida virginal en el matrimoni.

Aquells dos joves van rebre la gràcia de viure junts el carisma de la virginitat i el do del matrimoni. La comunió d'amor virginal de Maria i Josep fou un veritable matrimoni.

Demanem per als joves la virtut i maduresa necessàries per respondre lliurement i responsablement a la crida de Déu, bé sigui al matrimoni o a la virginitat.

Mare de Déu de Montserrat, patrona de Catalunya.
Josep Maria Camps i Arnau (1946). Catedral de Lleida.

Les paraules de Maria i el silenci de Josep

Maria diu: “Faci’s en mi segons la vostra paraula”.
Josep fa allò que Déu li indica.

Maria: “Heus aquí l’esclava del Senyor”.
Josep es fa servent fidel de Maria i de Jesús.

Maria lloa el Senyor que exalça els humils.
Josep és l’humil posat pel Senyor al cap de casa.

Les paraules de Maria expliquen el silenci de Josep.
El silenci de Josep confirma les paraules de Maria.

Demanem al Senyor que els nostres pensaments, paraules i obres estiguin centrats a estimar i servir Déu i el proïme.

Mare de Déu del Pilar, patrona de la Hispanitat. Imatge venerada a la parròquia del Pilar, de Lleida (1979).

Maria i Josep no comprenen

Als 12 anys, Jesús pelegrina a Jerusalem amb Maria i Josep. De tornada, no és a la caravana. Al cap de tres dies el troben al temple. Maria li pregunta: per què ho has fet, això? Jesús respon que s'havia d'ocupar en les coses del Pare. Però “ells no van comprendre”.

Déu els ha confiat a Jesús i ara els deixa desorientats. Què fan?

- Ja no pregunten més... callen... mediten...
- Confien... en Déu... en Jesús... entre ells...
- Estimen... s'estimen... ara més, si és possible...
- Esperen...

Demanem aquestes actituds per als moments que no comprenem... a Déu... als altres... a nosaltres mateixos...

El bisbe Salvi Huix, màrtir (5-8-1936) i la Mare de Déu de les Neus, patrona d'Eivissa.

Bisbe d'Eivissa, va ser bon pastor lliurat al ramat. Bisbe de Lleida, va donar la vida pels seus sacerdots, pastors del ramat. Els milicians no el van detenir quan, davant la seva presència, van saquejar el palau episcopal. Podia salvar-se, amagat a l'horta, però, sabent que molts dels seus sacerdots estaven empresonats, es presentà a les autoritats. Va morir afusellat amb vint més el 5 d'agost. Era la festa de la Mare de Déu de les Neus, patrona de la seva primera diòcesi.

Hi ha una dita: any de neu, any de Déu. I la neu tenyida amb la sang del bisbe Huix és doble-ment fecunda: La sang dels màrtirs és llavor de cristians.

Santa Maria del Padró, de Sant Hilari Sacalm, diòcesi de Vic. De petit, Salvi Huix va ser consagrat a la Mare de Déu per la seva mare davant d'aquesta imatge venerada al seu poble natal.

Mare de Déu de les Neus, patrona d'Eivissa i Formentera. Taller valencià dels escultors Román i Salvador (1937). Catedral de la Mare de Déu de les Neus, al Dalt Vila a la ciutat d'Eivissa.

Jesús obeeix a Maria i Josep

Sant Lluç diu que, de tornada a Natzaret, Jesús preadolescent obeïa en tot als seus pares. I és que l'amor porta espontàniament a escoltar, complaure i servir la persona estimada. A la casa de Natzaret es complia a la perfecció la màxima de sant Pau: “sotmeteu-vos els uns als altres”.

Sembla que l'obediència es deu només a l'autoritat legítima. Però és què, qui estima atorga a la persona estimada autoritat sobre el propi cor, i se li sotmet lliurement, de tot cor. Així ho feien Maria, Josep i Jesús.

Demanem que a les famílies cada membre se senti honorat i estimat, de manera que l'amor sigui el vincle que porti a la mútua submissió i enaltiment.

La Immaculada Concepció de Maria. Capella del Santíssim de la parroquia de Sant Joan Baptista de Lleida.

El Nen creixia... Maria, mare i mestra de Jesús

Els reis busquen els millors educadors per als fills. Déu també, i escull Maria, noia de poble, i Josep, fuster. Per l'anunci de l'àngel, Maria coneixia la missió del seu Fill, Rei i redemptor; per l'anunci de Simeó va saber el patiment que Jesús i ella mateixa pagarien per redimir-nos.

Maria i Josep van acompanyar el creixement humà de Jesús, el despertar de la seva cons-ciència, i el van preparar per a la seva missió. És un gran misteri, sempre a l'estil de Déu, que dignifica i il·lumina la tasca educadora de totes les mares i pares.

Demanem que els pares i mares de família no oblidin mai que Déu està amb ells cada dia, il·luminant i donant eficàcia a la seva tasca educadora.

Mare de Déu de l'Arcada (s. XVI).
Parròquia de Sant Pere, de Lleida.

“Feliç el ventre que us va portar...”

Comentari de Sant Joan d'Àvila, doctor de l'Església

“Mentre els fariseus renegaven de Jesús, Déu es fixà en una dona senzilla i pobra –qui sap si amb el mantell esquinçat– d'allò més humil i baix del poble. Escoltava Jesús amb simplicitat, i va rebre tanta llum de l'Esperit Sant, tals coses se li van donar a entendre i tanta reverència i amor va tenir al Senyor, que, sense cap por a [fariseus i doctors], amb fe serenya i amor veritable va dir al Senyor en lloança d'Ell i de la seva sacratíssima Mare: *“Benaurat el ventre que et va portar i els pits que et van alletar”*. (D'un sermó en la festa de Nostra Senyora de les Neus)

Aprenquem d'aquesta dona, diu el sant, a escoltar amb simplicitat i docilitat de cor, a vèncer temors, a lloar Maria. Déu s'amaga als savis i entesos i es revela els humils.

El cos de Crist que combreguem fou carn de Maria... (Sant Joan d'Àvila)

Mare de Déu de l'Arcada, d'Innocenci Soriano-Montagut (1961). Parròquia de Sant Pere, de Lleida (façana del carrer Major).

“Per un guisat que ens donin a taula, solem donar gràcies a qui el va cuinar; no tant pel regal com per l'amor i cura amb què ho han [preparat] per a nosaltres. Com no agrair a la Verge que ens ha donat un menjar i tan ben cuinat? Sabeu què ens va donar? No menys que Déu. Sabeu com ens el va donar? Humanat. I amb ell a les mans ens està convidant: veniu i mengeu el meu pa beveu el vi que us tinc [temperat]”.

Explica el sant: vi pur i pa fortíssim és Déu, massa per al nostre estómac; “mes el pa que el nen no pot menjar, se'l menja la mare i el converteix en llet, i així el nen se'l pot menjar. Així la Verge ens dona Déu, doncs ens el va donar nen”. Pa de vida, cos de Crist, “que fou carn de la Verge, ja que ella li va donar i d'ella es mantingué”.

“Més voldria estar sense pell que sense devoció a Maria” (Sant Joan d'Àvila)

Joan d'Àvila demana devoció autèntica. Maria ens diu, com als criats a les noces de Canà: «**Tot el que us digui el meu Fill feu-ho**. Quin sermó tan breu però molt compendiós! I així el servei més gran que podeu fer és fer el que mana el seu Fill: 'Senyora, pel vostre amor perdono aquesta injúria'. Teniu amor dolent a dona?: 'Vull apartar-me'n per vós'... Silenci vull tenir per amor de vós; allò que em fa més mal fer-ho o deixar-ho de fer, oferir-ho per la Verge».

Imitar a Maria és la veritable devoció. “Que voler-la bé i no imitar-la, poc aprofita. Imitem-la en la humilitat i en les altres virtuts; perquè ella és el rebuig de qui hem de treure-les”.

Santa Maria l'Antiga (c. 1300), venerada a l'altar major de la Seu Vella i, després, a la Canonja. Museu de Lleida.

La Verge a Fàtima: “Que no s'ofengui més Nostre Senyor, que ja està molt ofès”

Déu és ofès, la seva creació destruïda, la persona humana vilipendiada. L'enorme difusió de la droga, l'avortament i l'eutanàsia, el terrorisme i les guerres actives actuals, l'amenaça d'un tercer conflicte mundial, indiquen que se segueix ofenent el Déu que defensa la nostra vida quan ens diu: “no mataràs”.

A tot això s'hi afegeix un nou i especialment greu pecat, denunciat per sant Joan Pau II: cridar bé al mal i malament al bé, esborrar de les consciències la noció de bé i de mal.

Demanem per a tothom despertar la consciència de pecat, perquè els cors s'obrin a la misericòrdia de Déu, sempre disposada al perdó.

Mare de Déu del Blau. Jordi Safont (1447). Porta dels Apòstols de la Seu Vella, església de Sant Pau i, actualment, es venera a la Catedral nova de Lleida. Foto Llorenç Melgosa.

Mare de Déu de l'hospital, atribuïda a Bertran de la Borda (segle XV-XVI). Antic Hospital de Santa Maria o Hospital de Santa Maria dels Àngels – Institut d'Estudis Ilerdencs. Actualment al Museu de Lleida.

La Verge a Fàtima: “Sacrifiqueu-vos pels pecadors”

Jacinta, Francisco i Lucía es van oferir a Déu per patir en reparació de les ofenses a Déu. Francisco i Jacinta van morir molt aviat, amb 10 i 9 anys. El nen aprofitava qualsevol ocasió de fer algun petit sacrifici pels pecadors. Jacinta havia anunciat: “aniré a un altre hospital... i després de patir molt moriré soleta”, i així va ser.

Com és possible que uns nens hagin entès i viscut tan intensament el misteri de la redempció a través de la creu?

Aprenuem d'ells: d'una banda, la gravetat del pecat; de l'altra, la immensitat de l'amor misericordiós de Déu; finalment, la crida de Déu a col·laborar en la seva obra redemptora.

Mare de Déu de Fátima. Antic retaule de Sant Isidre de la parroquia de Sant Joan Baptista, de Lleida.

La Verge a Fátima: “Al final, el meu Cor Immaculat triomfarà”

Al llibre del Gènesi, Déu ja havia anunciat a la serp: “posaré enemistat entre tu i la dona... i ella t'aixafarà el cap”. Jesús a la creu, amb Maria que el sosté, venç el mal.

Que aquestes paraules de la Verge –“la Dona”– ens encoratgin en el combat contra el mal que hi ha en nosaltres i al món.

Que mirant Maria, tota dona compregui que, amb Maria, està cridada a portar la victòria final del bé sobre el mal.

Demanem humilitat i confiança, fortalesa i serenitat per lluitar contra el mal. A Maria Immaculada veiem la victòria plena de Déu sobre el pecat. En ella i amb ella, la victòria és segura.

Salut dels malalts, pregueu per nosaltres

Les invocacions de la lletania del rosari són lloança, invocació i súplica a la Verge. **Salut dels malalts, pregueu per nosaltres**, diem avui, que celebrem la Pasqua del malalt. Així invoquem Maria en la malaltia, nostra o d'algun ésser estimat, i la Mare de Déu mai no deixa d'atendre'ns. Sentir-la al nostre costat en la malaltia ens consola i enforteix, ens infon esperança, fins i tot alegria, l'alegria de sentir Déu a prop.

“Salus”, en llatí, té dos significats: salut i salvació. Així diem en el credo: “per la nostra salvació (salutem) va baixar del cel...”

Demanem i confiem. La Verge no sempre ens traurà la malaltia, però sempre ens salvarà... de la tristesa i desànim... ens donarà la salut eterna.

Verge dels Pobres, titular de la parròquia Verge dels Pobres, del Secà de Sant Pere de Lleida (1967).

Mare de Déu de Montserrat, beneïda el 28 d'abril de 1957 a la parròquia de Sant Llorenç i traslladada i entronitzada a la parròquia Mare de Déu de Montserrat, de la Partida Alpicat, de l'Horta de Lleida.

L'Àngelus, al toc de l'Ave Maria

Fa un segle –i abans– les campanes dels pobles sonaven cridant a resar “l'Àngelus” a l'alba, al migdia i al capvespre. L'auradors als camps, mestresses de casa a les llars, caminants i oficials feien un alt en la seva tasca i resaven, com mostra un famós quadre de Millet. Una manera senzilla de viure la màxima dels benedictins, vàlida per a tot cristià: resa i treballa.

Sant Isidre L'aurador així ho feia: el cor sempre elevat a Déu i les mans sempre ocupades a la feina i a fer el bé a tothom.

Imitem aquest sant, que no va resar l'àngelus, devoció més tardana, però que sempre va unir pregària i feina. Demanem la seva intercessió, per demanar la pluja.

El Rosari – Corona de roses per a Maria

Desgranar les cinquanta avemaries de cada part del rosari és com teixir una garlanda de roses per a Maria, alhora que es mediten els principals moments de la vida Jesús: concepció, naixement i infància, els tres anys de missió pública, el tridu de la passió i mort i, finalment, la resurrecció i glorificació plena de Jesús i Maria.

Al rosari resem amb paraules ensenyades per Jesús –el pàrenostre– o inspirades per l'Esperit Sant, l'avemaria. No hi pot haver oració millor.

Preguem el rosari i, seguint Jesús, acompanyats per Maria, veurem que finalment som nosaltres els que ens sentim acompanyats per ells a la nostra vida diària.

Mare de Déu del Roser.
Parròquia de Sant Martí, de Lleida.

Mare de Déu de la Unitat

El llibre dels Fets dels Apòstols ens informa que reunits al cenacle esperaven la vinguda de l'Esperit Sant. Amb ells estaven les dones que havien seguit Jesús, els seus parents... i Maria la seva Mare.

Sant Joan Pau II subratllava dues coses. Maria els manté en oració i units. Els apòstols, tan diferents, ara ja no es barallen pels primers llocs. Els parents de Jesús l'havien tingut per boig i ara se senten membres de la nova família que Jesús va fundar.

Qui continuarà a l'Església la missió de Maria?

Capella de la Mare de Déu de la Unitat, de Carme Benet (2005).
Parròquia Mare de Déu del Carme, de Lleida.

Joan Pau II deia que Déu ha dotat especialment la dona perquè sigui mestra d'interioritat i vincle d'unitat. Com ho va ser Maria.

Nostra Senyora del Fiat “Faci’s en mi segons la vostra paraula”

Quan al banquet de noces de Canà de Galilea hi faltava el vi, Maria va dir als criats: feu el que Jesús us digui. I hi va haver vi abundant i excel·lent.

La plena autorealització i felicitat compartida es dona quan sabem sortir de nosaltres mateixos i entrar al projecte de Déu, amb la nostra resposta responsable i generosa a la seva crida.

En Maria tenim el model: va dir sí a Déu, fiat... faci's... i Déu la va exaltar, la va fer la seva Mare, Reina de l'univers i del cor de Déu.

Sant Agustí deia: “sempre que em vaig buscar a mi, em vaig trobar a mi, per a la meva desgràcia; sempre que vaig buscar Déu, vaig trobar Déu, per a la meva felicitat”.

Mare de l'esperança, pregueu per nosaltres

El 19 de maig de 1823 va néixer a la nostra ciutat una nena, batejada l'endemà a la parròquia de Sant Joan amb un nom que resultaria profètic: Esperança.

Efectivament, moltes joves marginades trobarien l'esperança de recuperar la seva dignitat perduda. La Mare Esperança, que va fundar la congregació de les Missioneres Esclaves del Cor de Maria, es va fer també esclava d'aquelles joves que considerava filles, que tenien necessitat i dret al seu amor total de mare.

Mare de l'esperança, pregueu per nosaltres. El Papa actual ha introduït aquesta invocació a la lletania del rosari. Demanem que tota mare, com Maria, sigui font d'esperança per als fills.

Cor de Maria. Capella de la Casa Mare de les Missioneres Esclaves del Cor de Maria, de Lleida.

Maria al peu de la creu

Dir-li sí a Déu, fer la seva voluntat, és bo, fàcil i gratificant. Déu vol que ens estimem i, quan ho fem, som alhora bons i feliços.

Però estimar com Jesús ha estimat significa de vegades estimar qui no ens estima, sense posar cap límit, perquè Jesús “va estimar fins a l'extrem”, fins a donar la vida.

Maria va estar al seu costat, al costat de la creu, estimant amb ell i com ell. Plena de dolor, però dempeus, al costat de la creu del seu Fill. “La Dolorosa”.

La Mare Teresa de Calcuta tenia aquesta màxima: “estimar fins que faci mal”. Ens volia dir que el nostre amor és autèntic si romanem fidels i fermes, estimant, quan arriba el moment de sacrificar-nos per la persona estimada.

Mare de Déu dels Dolors, de Josep Campanyà (1943) còpia de l'original del segle XVIII cremada l'any 1936. Cambril de l'Oratori dels Dolors, de Lleida.

Mare de Déu de la Mercè

Sant Pere Nolasc va fundar l'orde de la Mercè el 1218. La seva missió, redimir els cristians captius dels musulmans. Per vot especial es comprometen en l'alliberament de captius encara que perilli la pròpia vida.

Què és una mercè? Una bona obra realitzada sense esperar res a canvi. De la Verge rebem tantes mercès...! Ella mateixa ha fet de si mateixa un do total, la invoquen els mercedaris per convertir-se ells mateixos en do, en preu de redempció.

Avui en redimeixen molts de noves formes de captiveri, i ens recorden que, redimits, ens hem d'associar a l'obra redemptora de Crist.

Aprenquem de la Mare de Déu de la Mercè a donar i donar-nos gratuïtament.

Mare de Déu de la Mercè. Parròquia de la Mare de Déu de la Mercè, de Lleida

Mare de Déu de la Soledat

La Verge de la Soledat ja no té a les mans el Nen que va infantar a Betlem ni el Redemptor mort en creu. Li queda tan sols un llenç blanc, bolquer i sudari alhora...

Una mare que perd un fill sent que el cor s'omple... d'un buit insalvable.

Però la fe de Maria va romandre ferma en la soledat. Jesús, mort al sepulcre, seguia viu al seu cor. Ella va revifar la fe esmorteïda dels apòstols. Ella és presència viva, consol i escalf matern en totes les soledats que una persona pugui experimentar.

Que Maria sigui consol per les mares que han perdut algun fill per malaltia, guerres,

gana, potser vici. Fins i tot per les que, havent avortat, experimenten una doblada solitud..

Mare de Déu de la Soledat, de Modest Gené i Roig (1944).
Església de la Sang, de Lleida.

Santa Maria de Butsènit (s. XVIII).
Santuari de Santa Maria de
Butsènit, a l'Horta de Lleida.

Santa Maria de Butsènit i de Grenyana

Les dues imatges de Maria al cor de l'Horta de Lleida parlen per si mateixes de la proximitat de Maria respecte als seus fills. Viure a l'Horta significava temps enrere viure fora de la ciutat, al marge de les comoditats, serveis, facilitats.

Ella, que va celebrar les preferències de Déu pels humils i senzills, els pobres i necessitats, se sent a gust a cada petita ermita o temple, a les petites fornícules i capelletes que esquitxen façanes i camins.

És propi de la Mare de Déu fer sentir la proximitat de Déu.

Pensem: Maria, Mare de l'Església, és mare de cada família, del pagès que llaurava amb el parell de mules i de la dona venia fruita al mercat.

Santa Maria de Grenyana, de Jaume Gort (1955). Santuari de Santa Maria de Grenyana, a l'Horta de Lleida.

Maria Auxiliadora

La devoció a Maria Auxili dels Cristians és antiga, entre catòlics i ortodoxos, que invocaven Maria davant invasions de bàrbars o musulmans. Després de la victòria de Lepant contra els turcs, el Papa sant Pius V va introduir a la lletania del rosari la invocació “Auxili dels cristians”.

Els salesians de Don Bosco van universalitzar la devoció; no per defensar terres i regnes, sinó els joves que el sant acollia a casa seva, sempre en perills majors.

El rostre de Maria Auxiliadora se'ls feia proper i perceptible a “Mamá Margarita”, la mare i col·laboradora del sant. Hi trobaven auxili en qualsevol necessitat.

Demanem que a través del rostre i el cor de cada mare arribi l'auxili de Maria a tot ésser humà.

Mare de Déu de la Llar

A l'antiga capella de Sant Pelegrí tenim una escultura de Víctor M. Pallarés, que representa a Maria cosint. Cosir i teixir era una feina que totes les mestresses de casa sabien fer, potser les pobres més que les benestants.

Es diu que la túnica sense costura que els soldats de la crucifixió van fer a sorts per no esquinçar-la l'hauria teixit, amb paciència i amor, la seva Mare. Sense saber-ho, els soldats haurien respectat l'obra i l'amor de la Mare pel Fill.

Aprenquem. La imatge senzilla de la Mare de Déu de la Llar ens ensenya que no hi ha coses petites quan l'amor és gran. En cada puntada de la mare que cus hi ha un acte d'amor que Déu recull i recompensa, com ho fa amb els vasos d'aigua donats en el seu nom.

Mare de Déu de la Llar, de Víctor M. Pallarés (dècada de 1980). Antiga capella de sant Pelegrí, lloc d'accés a la capella del Santíssim de la Catedral nova de Lleida.

Mare de Déu del Fillols

La imagen del s. XIV, actualmente en la iglesia de Sant Llorenç, presidía la entrada en la Seu Vella por la llamada Puerta dels Fillols, acceso obligado para los niños llevados a bautizar.

La bendita entre todas las mujeres, con el fruto de su vientre ahora sobre el regazo, irradiaba desde su trono la propia bendición sobre toda la ciudad, sobre cada una de las madres y sobre cada uno de sus ahijados. En María y Jesús son bendecidas todas madres y sus hijos.

Cuando rezamos la avemaría debemos saber que nuestras palabras resuenan en el corazón de María, que nos dice: soy llena de gracia para vosotros, soy bendecida para que cada madre sea también bendecida, y para que todo niño llegue en este mundo como fruto de la bendición de Dios.

Mare de Déu dels Fillols, del cercle de Bartomeu de Robió (s. XIV). Presidia la porta dels Fillols de la Seu Vella. Es venera a l'església de Sant Llorenç, formant part de la col·lecció del Museu de Lleida.

La Sagrada Família de Natzaret, de Víctor M. Pallarès.
Parròquia de la Sagrada Família, de Lleida.

La Sagrada Família

Sant Enric d'Ossó deia: “educar un nen és educar una persona; educar una nena és educar una família”. Així expressava i reconeixia el sant les dots singulars de la dona com a font i custòdia de la vida, formadora de la personalitat.

A Natzaret Jesús obeïa la Mare, Josep l'estimava i ella era irradiació pura de l'Esperit d'Amor. L'Església és, en certa manera, una prolongació de Natzaret. En la nova família instaurada per Jesús, Maria dona cabuda a tots en el seu cor de Mare, i té cura de cada un.

Sapiguem valorar i agrair la missió de Maria en l'Església i en les pròpies vides. Demanem que el treball de la dona en la família sigui reconegut com la millor aportació al futur de la humanitat i sigui també convenientment remunerat.

Mare de Déu de la Llitera - Assumpció

Fa pocs dies celebràvem l'Ascensió de Jesús al cel. El 15 d'agost celebrarem l'Assumpció de Maria. Jesús i Maria, l'home i la dona plenament realitzats, vivents en cos i ànima al cel, garanteixen el final reeixit de la nostra existència humana, traspassat el llindar de la mort.

A la catedral de Lleida, dedicada a l'Assumpció, hi venerem la Mare de Déu de la Llitera, Maria que comparteix amb Jesús el son de la mort, i hi admirem la seva Assumpció, representada per les pintures al fresc de l'absis. Aprenem així que no hi ha resurrecció i triomf sense sofriment i mort, i que la nostra fe és fe en la vida eterna.

Mirem a Maria en la seva dormició i posem els nostre difunts a les mans de Déu. Mirem-la triomfant i es desvetllarà la nostra esperança.

L'Assumpció de la Mare de Déu, de Josep Serrasanta (1954-55), a l'absis de la Catedral nova de Lleida.

Mare de Déu del Llit o de la Llitera (la Mare de Déu d'Agost), de Jaume Perelló (1960), amb vestimentes del s. XVIII. Catedral nova de Lleida.

Santa Maria de Gardeny

El turó de Gardeny, testimoni de guerres des de temps dels romans, va veure nàixer l'església de Santa Maria a redós dels monjos guerrers de orde del Temple.

Avui queden molt lluny els records dels ordes militars, mentre roman el culte a Santa Maria de Gardeny, ara venerada al peu del turó. Elevem a Maria pregàries per la pau, pregàries insistents, confiades, comunitàries.

Que l'odi no tingui entrada en els nostres cors, per tal que mai la lluita per la justícia i la llibertat degeneri en venjança o opressió de l'altre.

Maria, Reina de la pau, eduqueu-nos en humanitat, per saber fer als altres el que ens agradaria que ens fessin, eleveu-nos al nivell de l'amor del vostre Fill, disposats a estimar com ell ens ha estimat.

Santa Maria de Gardeny o Santa Maria de la Cabeça, còpia de l'original de l'Escola de Lleida del s. XIV conservada al Museu de Lleida, es venera a la parròquia Santa Maria de Gardeny. Presidí l'església del castell templer de Gardeny i la de l'hospital dels antonians, que després passà a la congregació de la Sang.

Medalla Miraculosa

És l'estil de Déu fer grans meravelles servint-se de petiteses, com ara l'anomenada popularment Medalla Miraculosa. Té origen en les aparicions de Maria a Santa Caterina Labouré, reconegudes per l'Església. El seu simbolisme tramet un missatge d'esperança i conversió.

Representa la Immaculada, present en el nostre món, tan contaminat. Les mans de la plena de gràcia vessen gràcies i dons sobre els qui s'hi encomanen. Al dors, apareixen inseparables la creu de Jesús i la presència de Maria, el cor del Fill i el de la Mare.

Demanem a Maria, contemplant aquesta medalla, el miracle de formar en nosaltres un cor nou, semblant al d'ella, al del seu fill, per sempre unit a tots dos.

Visitació de Maria a Elisabet, de Víctor P. Pallarés (1997). Absis de la parròquia Mare de Déu del Carme, de Lleida.

La Visitació de Maria a Santa Isabel

Maria visitant la seva cosina Isabel és una icona d'interioritat i dinamisme apostòlic.

Porta al seu si el Senyor. En ella es forma i creix el Fill, i ella mateixa creix com a dona, i es va formant el cor de Mare. Jesús sortirà un dia del ventre, però mai del seu cor. I en aquest cor matern tindrem cabuda nosaltres.

Maria ens dona al Senyor. Rebut l'anunci de l'àngel, Maria s'ha aixecat amb decisió i ha anat de pressa a servir la seva cosina Isabel. Aquest servei és un do, però el veritable do és el do de si, i del Déu que porta en si.

Comprenquem que l'apostolat és desbordament del Déu posseït interiorment o no és res. Regna dels apòstols, fes que comprenquem.